

Saksbehandler: Gard Lindseth

Referanser: MKR 21/08

Saksdokumenter:

Invitasjon til seminar om kirkens røst i forhold til situasjonen i Afghanistan (inkludert høringstekst og vedtak fra KISP møtet)

Referat fra intern seminar om Afghanistan 8. april 2008

Norsk engasjement i Afghanistan

Sammendrag

På fjorårets kirkemøte kom biskop Solveig Fiske først med et forslag til tekst om Afghanistan som hun senere trakk. Den endelige teksten ble som følger:

”Kirkemøtet vil be Mellomkirkelig råd bidra til den offentlige debatten om de etiske implikasjoner av det norske engasjementet i Afghanistan.”

Mellomkirkelig råd behandlet denne saken på sitt møte 11.-13.02.2008. På dette møtet ble det besluttet å innhente flere synspunkter fra kirkelige aktører og andre før rådet eventuelt ville komme med en egen uttalelse om det norske engasjementet i Afghanistan. En høringstekst fra Mellomkirkelig råds sekretariat ble deretter lagt til grunn for den videre behandlingen av saken. Høringsteksten ble forelagt KISP, som behandlet saken på sitt møte 25. og 26. april 2008. Deretter ble det invitert til et internt drøftingsseminar 8. april. På seminaret bidro oberst Arne Opperud ved Hærstaben, forsker Laila Bokhari fra Forsvarets Forskningsinstitutt og generalsekretær Atle Sommerfeldt i KN med innledninger. Deltagelsen utover dette var fra Bispemøtet, Mellomkirkelig råd, KISP og Kirkens Nødhjelp.

På bakgrunn av de innspill som er kommet frem ved disse møtene presenteres MKR for et forslag til uttalelse om det norske engasjementet i Afghanistan.

Forslag til uttalelse

1. Det norske engasjementet i Afghanistan har i mange år bestått av humanitær innsats og bistand til utvikling av det sivile samfunn. Dette har skjedd gjennom norske og internasjonale organisasjoner, bl.a. Kirkens Nødhjelp. Humanitær innsats og bistand til utvikling bør også i fremtiden være et hovedperspektiv i norsk engasjement overfor den hardt pressede befolkningen i Afghanistan. Som kirke vil vi først og fremst stille oss solidariske med de mennesker som lider og får sine rettigheter krenket. Vi ser med bekymring på den alvorlige utviklingen i Afghanistan. Den truer hele utviklingen

i landet, og gjør det svært vanskelig for FN-personell, bistandsorganisasjoner og humanitære organisasjoner å utføre sine oppgaver.

2. Fra Den norske kirkes side blir den geistlige betjening av norske militære styrker ivaretatt av Feltprestkorpset. Dette er en kirkelig enhet som gjennom en årrekke har arbeidet med etiske spørsmål vedrørende krig og fred og bruk av militær makt. Ikke minst i de senere årene har Feltprestkorpsets kompetanse vært styrket på dette feltet. Det er grunn til å fremheve verdien av denne innsatsen som i vesentlig grad bidrar til reflektert åndelig og etisk veiledning, også i forhold til kompliserte konflikter som den vi ser i Afghanistan.
3. Norges militære engasjement i Afghanistan har vært diskutert siden NATO-operasjonen startet i 2001. Det er nødvendig og viktig med en kontinuerlig debatt om en så kompleks situasjon som dette handler om. Innsatsen i Afghanistan er basert på et mandat fra FN til å bekjempe terror og undertrykkelse i dette landet og for å forhindre at det utvikler seg grupper som kan stå bak terror i andre deler av verden. FNs sikkerhetsråd besluttet i 2001 å etablere den internasjonale stabiliseringsstyrken ISAF, som siden 2003 har blitt ledet av NATO, og hvor Norge deltar i dag. Invasjonen i Afghanistan var et direkte svar på at NATO-landet USA ble angrepet 11.9.01. Norske styrker er der også som en del av norsk forsvarsforpliktelse i NATO. Med et FN-mandat i ryggen står ISAF-styrkene i en folkerettslig legitim operasjon. Vi anerkjenner at militær makt er et legitimt virkemiddel for å beskytte sivilbefolkningen og for å forhindre at terrorister og kriminelle grupper skal forhindre oppbyggingen av afghanske samfunnsinstitusjoner.
4. Vi vil uttrykke vår støtte til de norske soldatene i Afghanistan som har tatt på seg et svært krevende og farlig oppdrag når de forsøker å gjøre Afghanistan tryggere og mer stabilt. Samtidig mener vi at det faktum at norske soldater deltar i krigføringen, ikke må forhindre oss fra å vurdere selve krigføringen, og om NATOs virkemidler og strategi for Afghanistan står i samsvar med det en ønsker å oppnå.
5. Mellomkirkelig råd har merket seg at NATO på sitt toppmøte i Bucuresti i april i år har bestemt seg for å være i Afghanistan i lang tid. NATO forpliktet seg på dette møtet også til å; gi et større ansvar for sikkerhet og gjenoppbygging til afghanske myndigheter; legge til rette for en samlet militær og sivil tilnærming; samt innlede et forsterket samarbeid med afghanske naboland som Pakistan. I denne sammenheng ber vi norske myndigheter særskilt om å:
  - styrke den sivile og humanitære tilstedeværelsen i Afghanistan
  - bruke sin innflytelse i internasjonale fora, først og fremst i FN, samt å øve press på NATO, for at også det internasjonale engasjementet skal forsterke den humanitære og sivile innsatsen
  - jobbe for at FN kan spille en viktigere rolle i den sivile gjenoppbyggingen fremover. Medlemslandene må utfordres til å utruste FN slik at mer av ansvaret for gjenoppbyggingen kan plasseres direkte under FN

- jobbe for at oppdraget gradvis kan overføres til de legitime nasjonale myndigheter.
6. For å lykkes med gjenoppbyggingen må militære aktører være bevisst sin særskilte rolle innenfor operasjonsområdet. Denne rollen er å skape sikkerhet slik at andre aktører kan utføre oppgaver innenfor sitt kompetanseområde, det være seg politiarbeid, nødhjelp, bistand til utvikling, støtte til bygging av samfunnsinstitusjoner osv. Vi registrerer at Kirkens Nødhjelp og andre humanitære organisasjoner har stilt spørsmål ved bruken av militært personell til gjennomføringen av utviklingsprosjekter i Afghanistan. Når militære også bidrar i arbeidet med f.eks. å bygge brønner, skapes det usikkerhet i lokalbefolkningen om hva det skal forvente av det militære nærværet.
  7. I et land med en så konfliktfylt historie og med så mange motstridende parter, er det svært viktig med forsoning. Det pågår allerede lokale forsoningstiltak og prosjekter som får folk til å legge ned våpnene i Afghanistan. I forhold til spørsmålet om hvorvidt en skal drive dialog med Taliban, er det grunn til å advare mot en for ensidig og kategorisk fremstilling av Taliban som ensbetydende med terror og kriminelle grupper. Taliban er ingen homogen gruppe, og det er ikke alle som slutter seg til Taliban av ideologiske grunner. Oppslutningen om Taliban har også andre årsaker, som bl.a. økonomi og overlevelse, og kultur (hevn). Med utgangspunkt i den kristne tanken om alle menneskers gudgitte likeverd mener vi at en aldri kan lukke dialogens dør helt. Vi oppfordrer derfor norske myndigheter til å utforske muligheten for å kunne stå i en dialog med Talibans politiske fløy. Det vil være viktig at en slik dialog er en del av den overordnede strategiske planen for Afghanistan, og at det er en forståelse mellom det internasjonale samfunnet og afghanske myndigheter om hvordan dialogen skal drives.
  8. Vi forstår den generelle frustrasjon fra den muslimske verden som rettes mot vestlige makter over - det som for mange virker som - en påtvingelse av vestlig verdier som frihet, demokrati og menneskerettigheter. Det å lytte til disse anliggende, uten å gå på akkord med grunnleggende prinsipper om sivilbefolkningens rettigheter, kan være et viktig tegn på ydmykhet og respekt for islamsk kultur og tro. Fra vårt kirkelige standpunkt vil vi i denne sammenheng fokusere på den muligheten som ligger i å ha dialog med religiøse ledere i Afghanistan. Dette er et nesten uutforsket område i Afghanistan som kan være et viktig bidrag i demokratibyggningen på lang sikt.
  9. Bruk av militærmakt alene skaper ikke fred. Ingen har vært tydeligere på dette enn nettopp de militære aktørene i Afghanistan. Det militære instrumentet er relevant bare når andre virkemidler ikke er tilstrekkelige for å verne sårbare befolkninger, og da bare sammen med andre virkemidler som er bedre egnet til å sikre mennesker grunnleggende humanitære, sivile og politiske rettigheter. Mellomkirkelig råd vil også i framtiden følge det norske og internasjonale engasjementet i Afghanistan med et kritisk og våkent blikk, for å forsikre oss om at det militære bidraget står i et proporsjonalt forhold til den sivile og humanitære innsatsen.

DEN NORSKE KIRKE

Kirkerådet, Mellomkirkelig råd, Samisk kirkeråd

Til medlemmer i Mellomkirkelig råd

Dato: 10.03.2008

Vår ref: 08/33-2 GLI

Deres ref:

Invitasjon til seminar om kirkens røst i forhold til situasjonen i Afghanistan

Kirkemøtet 2007 ba Mellomkirkelig råd bidra i debatten om de etiske implikasjonene av det norske engasjementet i Afghanistan. Mellomkirkelig råd jobber med å lage en uttalelse om Afghanistan, som går utover det konkrete norske engasjementet. Som et ledd i dette arbeidet inviterer vi til et internt drøftingsmøte om temaet tirsdag 8. april kl 10.30-12.30 hos Kirkens Nødhjelp i Bernhard Getz' gate 3.

Formålet med seminaret er å få økt kunnskap om den aktuelle situasjonen i Afghanistan og om hvilke veier som fører til fred og stabilitet i landet, samt å diskutere hva som skal være kirkens røst i forhold til situasjonen.

På seminaret vil tidligere sjef for den norske stabiliseringsstyrken i Meymaneh i Afghanistan, *Oberst Arne Opperud*, innlede til samtale. Seminaret er kun for spesielt inviterte kirkelige aktører i Norge og vil være lukket for pressen.

Mellomkirkelig råd har laget en høringstekst i anledning seminaret, som allerede har blitt behandlet i Komiteen for Internasjonale Spørsmål (KISP) under Mellomkirkelig råd. Høringsteksten, samt KISP sine kommentarer til teksten, ligger vedlagt denne innkallingen. Vi ønsker at teksten skal danne utgangspunkt for samtalen på seminaret.

Vi ber om påmelding til seminaret til Liv Janne Dehlin på e-post liv.janne.dehlin@kirken.no eller telefon 23 08 12 71 **innen 1.april 2008.**

Med vennlig hilsen

Olav Fykse Tveit
Generalsekretær
Mellomkirkelig råd for Den norske kirke

Gard Lindseth
rådgiver
Mellomkirkelig råd for Den norske kirke

Om situasjonen i Afghanistan og det norske engasjementet i landet - en høringstekst fra Mellomkirkelig råd

1. Det norske engasjementet i Afghanistan har i mange år vært en humanitær innsats og bistand til utvikling av det sivile samfunn. Dette har skjedd gjennom norske og internasjonale organisasjoner, bl.a. Kirkens Nødhjelp. Dette har vært og må være et hovedperspektiv i norsk engasjement overfor den hardt pressede befolkningen i Afghanistan. Som kirke vil vi først og fremst stille oss solidariske med de mennesker som lider og får sine rettigheter krenket.

2. Norges militære engasjement i Afghanistan har vært diskutert siden det startet i 2001. Det er nødvendig og viktig med en kontinuerlig debatt om å gå inn i en så kompleks situasjon som dette handler om. Vi ser med bekymring på den alvorlige utviklingen i Afghanistan. Taliban og kriminelle grupper er en stor trussel for samfunn og folk i Afghanistan, FN personell og frivillige bistandsorganisasjoner og humanitære organisasjoners mulighet til å utføre sine oppgaver. Flere norske statsborgere er blitt skadd og drept, senest på et hotell i Kabul 14. januar.

3. Bruk av terror er forkastelig som virkemiddel for å oppnå politiske mål, særlig fordi den er rettet mot og rammer spesielt sivilbefolkningen. Dette gjelder også når stater brukere terror for å oppnå sine målsetninger. Innsatsen i Afghanistan er basert på et mandat fra FN til å bekjempe terror og undertrykkelse i dette landet og for å forhindre at det utvikler seg grupper som kan stå bak terror i andre deler av verden. FNs sikkerhetsråd besluttet i 2001 å etablere den internasjonale stabiliseringsstyrken ISAF, hvor Norge deltar i dag. Invasjonen i Afghanistan var et direkte svar på at NATO-landet USA ble angrepet 11/9-01. Norske styrker er der også som en del av norsk forsvarsforpliktelse i NATO. Med et FN-mandat i ryggen står ISAF-styrkene i en folkerettslig legitim operasjon. Vi anerkjenner at militær makt er et legitimt virkemiddel for å beskytte sivilbefolkningen og for å forhindre at Taliban og kriminelle gruppers skal forhindre oppbyggingen av afghanske samfunnsinstitusjoner. I forhold til spørsmålet om rettferdig krig, er det imidlertid i dette tilfellet særlig viktig å vurdere om virkemidlene står i samsvar med det en ønsker å oppnå. Det vil være spesielt viktig å overvåke at ISAF-styrkenes mandat og rolle blir etterlevd når ISAF-styrkene overtar ansvaret for sikkerheten i hele Afghanistan, også de deler som før har ligget under "Operation Enduring Freedom."

4. Når norske styrker med FN-mandat og på grunnlag av en bred politisk støtte i Stortinget tar på seg disse svært krevende og farlige oppdrag, fortjener de støtte og respekt fra det norske folk. Hensikten er å gjøre Afghanistan tryggere og mer stabilt. Det er helt nødvendig for at oppbyggingen av et sivilt og bærekraftig samfunn kan skje.

5. Mellomkirkelig råd vil på denne bakgrunn støtte norske myndigheter når de vil:

- foreta en helhetlig vurdering av kursen på NATO-operasjonen, der det klargjøres bedre hvordan og på hvilken måte operasjonen vil bidra til stabilisering i Afghanistan
- styrke den sivile og humanitære tilstedeværelsen i Afghanistan

- bruke sin innflytelse i internasjonale fora, først og fremst i FN, samt å øve press på NATO, for at også det internasjonale engasjementet skal forsterke den humanitære og sivile innsatsen
- jobbe for at oppdraget gradvis kan overføres til de legitime nasjonale myndigheter.

6. I en stadig mer globalisert verden må det internasjonale samfunn begrense og forhindre ikke-statlige militante gruppers virksomhet og utbredelse. Med stor sannsynlighet vil skjøre statsdannelser også i framtiden måtte forsvares med væpnet makt for å sikre borgernes rettigheter og sikkerhet. I noen tilfeller vil det internasjonale samfunnets rolle være å beskytte befolkningsgrupper fra statens eget misbruk av makt ved folkemord, forbrytelser mot menneskeheten eller etnisk rensing. Ut fra en etisk vurdering må bruk av militærmakt bare være siste utvei, og en bør alltid søke å finne alternative konfliktløsningsmekanismer. Situasjonen i Afghanistan er et eksempel på hvor viktig det er å bekjempe terror og vold både med makt og ved å bygge opp et samfunn som ikke gir grobunn for terror.

7. Det er avgjørende for operasjonens suksess at militære aktører er bevisst på sin særskilte rolle innenfor operasjonsområdet. Denne rollen er å skape sikkerhet slik at andre aktører kan utføre oppgaver innenfor sitt kompetanseområde, det være seg politiarbeid, nødhjelp, bistand til utvikling, støtte til bygging av samfunnsinstitusjoner osv.

8. Bruk av militærmakt alene skaper ikke fred. Ingen har vært tydeligere på dette enn nettopp de militære aktørene i Afghanistan. Det militære instrumentet er relevant bare når andre virkemidler ikke er tilstrekkelig for å verne sårbare befolkninger, og da bare sammen med andre virkemidler som er bedre egnet til å sikre mennesker grunnleggende humanitære, sivile og politiske rettigheter. Det er derfor viktig at bruken av militærmakt følges av et kritisk og våkent blikk. Den norske kirke ønsker også i framtiden å spille en slik rolle i samspill med andre aktører i samfunnsdebatten.

9. Den kristne tanken om alle menneskers gudgitte likeverd gjør at kirken aldri kan lukke dialogens dør helt. Dette gjelder også i forholdet til Taliban. Gjennom retorikken som synes å ha som formål å skape en sivilisasjonskonflikt kan også legitime anliggender høres. Dette gjelder en anklage om vestlige makters arroganse og mangel på vilje til å ta et konkret oppgjør med en voldelig historie. Taliban er slik også talerør for en generell frustrasjon i den muslimske verden over det som for mange virker som en påtvingelse av vestlig liberalisme. Det å lytte til disse anliggende gjennom retorikken, uten å gå på akkord med grunnleggende prinsipper om sivilbefolkningens rettigheter, kan være et viktig tegn på ydmykhet og respekt for islamsk kultur og tro. Kirken ønsker at norske myndigheter utforsker muligheten for å kunne stå i en slik dialog med Talibans politiske fløy.

.....

Vedtak fra KISP sitt møte 25. og 26. februar 2008 i sak KISP 06/08: Situasjonen i Afghanistan og retten til å bli beskyttet

1. KISP er blitt presentert et forslag til høringsstekst om situasjonen i Afghanistan fra Mellomkirkelig råd, og har følgende overordnede kommentarer til forslaget

- Det er uenighet i KISP om pkt. 4 i forslag til høringsutkast. Flere av komiteens medlemmer uttrykte en skepsis til om i hvilken grad bruk av offensiv krigføring

vil lede til stabilisering i Afghanistan. Andre blant komiteens medlemmer mente at bruk av militær makt er en betingelse for å skape stabilisering. Et samlet KISP var enige om at kritikk av ISAF/NATO i Afghanistan ikke skal forstås som en kritikk av de norske styrkene som er der.

- Det er uenighet i KISP om pkt. 9 i høringsuttalelsen. Et flertall i KISP støtter tanken om at det må søkes å igangsette en dialog med Talibans politiske fløy, gitt klare betingelser for en slik samtale. Et mindretall mener det er uheldig å føre en dialog med Taliban.
- KISP synes ikke høringsteksten i tilstrekkelig grad problematiserer den rollen NATO har i operasjonen og om NATO er egnet til å lede denne operasjonen. Det må diskuteres nærmere hva det betyr å øve press på NATO i denne sammenheng.
- KISP er usikker på om den NATO ledede operasjonen har et tydelig folkerettslig mandat.

2. KISP ønsker at disse kommentarene legges ved høringsteksten når Mellomkirkelig råd innkaller til en bredere høring om situasjonen i Afghanistan.

Referat fra internseminar om Afghanistan 8. april 2008

I dette referatet gjengis bare de meninger og synspunkter som fremkom på seminaret, det refereres ikke til hvem som frembrakte synspunktene. På seminaret bidro Oberst Arne Opperud ved Hærstaben, Forsker Laila Bokhari fra Forsvarets Forskningsinstitutt og Generalsekretær Atle Sommerfeldt i KN med innledninger. Deltagelsen utover dette var fra; Bispemøtet, Mellomkirkelig råd, KISP og Kirkens Nødhjelp.

Den generelle forståelsen på seminaret var at Nato/ISAF operasjonen er en folkerettslig legitim operasjon, hvor de norske styrkene både bør og skal bidra. Med dette som utgangspunkt ble ikke diskusjonen på seminaret en diskusjon om Norge eller Nato skal trekke seg, men om hva som er den beste strategien for fred, og om grenseoppgangen mellom det sivile, militære og humanitære bidraget. Følgende sentrale punkter ble særlig drøftet.

1. Hva slags krigføring drives i Afghanistan?

Nato driver opprørsbekjemping. Taliban har ingen ambisjon om å vinne militært. De prøver kun å hindre at Nato skal vinne, og de vil holde Nato nede slik at en ikke får bygget opp Afghanistan.

Noe av kritikken mot Nato har gått på at "offensiv krigføring" ikke vil lede til fred. På seminaret kom det frem at Natos militære strategi er pr definisjon "defensiv". Med dette menes det at det militære er der for å beskytte og stabilisere. Samtidig er det vanskelig å gjøre et skille mellom offensiv og defensiv militærmakt. Når en først er i krig, må en være beredt til å gå inn i krigshandlinger.

2. Hva er det norske bidraget?

Norge har bidratt med opptil 700 soldater. Det norske militære bidraget er delt på følgende 3 operasjoner/områder:

- stabiliseringsstyrker i Meymaneh
- spesialstyrker i Kabul-regionen
- stabsoffiserer hos UNAMA (FNs program i Afghanistan)

Det finnes 26 regionale gjenoppbyggingslag som springer ut av de forskjellige ISAF-kontingentene. Disse sivile-militære enhetene går under navnet Provincial Reconstruction Teams (PRT) og skal sørge for sikkerheten gjennom den militære delen og støtte myndigheter med gjenoppbygging gjennom det sivile. Norge er i ledelsen for PRT'en i Meymaneh, men det er også andre nasjoners soldater som jobber under Norges ledelse i Meymaneh.

3. Er det mulig å forhandle med terrorister?

Den afghanske presidenten Karzai er villig til å samtale med moderate representanter for Taliban. Det finnes allerede en rekke tidligere Talibanere i regjeringen. – Disse kan være

kontaktpunkter med Taliban nå. Det er vanskelig å finne folk i posisjoner i Afghanistan som ikke har "blod på hendene". Derfor er det viktig å jobbe med forsoning. Det blir opptil det afghanske folket å bestemme hva de vil gjøre med dem som har begått urett. Undersøkelser utført blant den afghanske befolkningen viser at det er vilje til å tilgi tidligere terrorister og kriminelle.

Det pågår allerede lokale forsoningstiltak og prosjekter som får folk til å legge ned våpnene. I forhold til spørsmålet om dialog med Taliban, vil det være viktig at dialogen er en del av den store strategiske planen for Afghanistan, og at det er en forståelse mellom det internasjonale samfunnet og afghanske myndigheter om hvordan dialogen skal drives.

4. Hvordan skille mellom det militær, humanitære og sivile bidraget?

Det er en fordel om det er en mest mulig felles forståelse blant de ulike aktører av hvilket oppdrag det internasjonale samfunn har i Afghanistan. Samtidig er det viktig at roller og mandater er forskjellig. Nødhjelpsorganisasjoner skal primært drive med humanitær virksomhet og bistand, og det militære skal bidra med sikkerhet. Det er imidlertid ikke tydelig hvordan den sivile gjenoppbyggingen skal skje. Det synes å være enighet om at det er afghanske myndigheter som skal ha det primære ansvaret for gjenoppbyggingen. Men, den nåværende strukturen for de regionale gjenoppbyggingslagene (PRT'ene) er krevende. Den gir en de militære lederrollen i gjenoppbyggingen av provinsene ved at sivile afghanere underlegges utenlandsk militære ledelse. Kritikken fra KN og andre humanitære organisasjoner er at de militære PRT'ene er for direkte involvert i utviklingsprosjekter. Når militære også bidrar i arbeidet med å bygge brønner, skapes det usikkerhet i lokalbefolkningen om hva det skal forvente av det militære nærværet. Ofte kan prosjektene være drevet av de enkelte bidragsytende lands egne interesser og styrkebeskyttelse, i motsetning til rene utviklingshensyn. Dette kan føre til dårlig utnyttelse av bistandspengene. Ifølge Verdensbanken konkurrerer PRT med lokale myndigheter. PRT har ofte mer midler enn lokale myndigheter og lokalbefolkningen henvender seg derfor til PRT istedet for lokale afghanske myndigheter. PRT kan derfor i praksis komme til å undergrave den staten de er der for å styrke. Derfor mener mange at man må utarbeide exit strategier for PRT i relativt trygge områder.

5. Hva er den internasjonale strategien fremover?

Det nylige avholdte Nato-toppmøte i Bucuresti la følgende 4 prioriteringer for det videre arbeidet i Afghanistan.

1. Forpliktelse om å bli værende i Afghanistan i lang tid.
2. Et større ansvar for sikkerhet og gjenoppbygging skal gis til afghanske myndigheter.
3. En samlet militær og sivil tilnærming
4. Et forsterket samarbeid med afghanske naboland, som Pakistan.

På seminaret ble det lagt vekt på at FN må spille en viktigere rolle i den sivile gjenoppbyggingen fremover. Mer ansvar må plasseres direkte under FN. FN har ikke pr

nå kapasitet til å ta dette ansvaret, men medlemslandene må utfordres til å utruste FN slik at de kan ta et større ansvar. Sikkerhetsrådet har også sagt at de ønsker at FN skal bli klarere og tydeligere i landet, og spille en mer koordinerende rolle. FN bør derimot ikke gå inn med FN-styrker, så lenge det ikke er en fred å bevare. Det er Nato som er best egnet til å utføre de militære oppdraget.

Gard Lindseth
11. april 2008

